

**Ekstraktafskrift af artikel i Fyns Stiftstidende
den 24. september 1984**

Hatice Korkmaz har boet i Danmark i 9 år. Ibrahim Kütük har boet i Danmark i 10 år. Ni-met Temel har boet i Danmark i 11 år.

Ingen af dem taler et dansk, der er umiddelbart forståeligt. De har svært ved at udtale ordene korrekt og sætte sætningerne rigtigt sammen.

Når man ikke kan læse og skrive på sit eget sprog, er det næsten uoverskueligt at skulle lære et nyt.

Alle kender historien om gæstearbejderne, der kom til Danmark. En stor del af dem – i Odense op mod halvdelen – går nu rundt på gader og stræder midt på dagen, fordi der ikke er mere arbejde til dem.

I Odense Kommune kender man de langtidsledige tyrkere. De kommer ind og får et arbejdstilbud i syv måneder. Et par år efter står de der igen. Og sådan kan det fortsætte i årevis.

I et forsøg på at bryde den onde cirkel prøver kommunen i samarbejde med AOF i denne tid en ny form for arbejdstilbud, der også rummer

danskundervisning: 32 tyrkere (25 kvinder og 7 mænd) og 16 danskere (alle mænd) arbejder sammen i stadsgartnerens afdeling, det vil sige, at de vedligeholder kommunens grønne områder. Men mens danskerne arbejder otte timer om dagen, arbejder tyrkerne kun fire timer. Resten af dagen undervises de i dansk på AOF-Centeret på Hunderupvej. Arbejdstilbudet omfatter i øvrigt også lærerne, der ligeledes er arbejdsløse.

Arbejdstilbudet slutter i begyndelsen af november. Arbejde tør de knap håbe på at få, selv om Arbejdsformidlingen har lovet at gøre en ekstra indsats for dem.

Men arbejdstilbudet har også en bagside, især for kvinderne. De føler sig generte, når de står og hakker ukrudt til offentlig beskuelse.

Man får dårlig ryg af at gå og hakke hele tiden. Det er ikke arbejde for kvinder, siger Hatice Korkmaz, og kvinderne på kurset samtykker.